

Antologie de teatru francofon contemporan
(2017-2021)

Stéphanie Mangez, Simon Boulerice, Céline Delbecq, Nino D’Introna,
Lise Martin, Gustave Akakpo, Edouard Elvis Bvouma,
Daniela Ginevro, Emma Haché, Koffi Kwahulé,
Marine Bachelot Nguyen, Aristide Tarnagda, Axel Cornil,
Jean-Pierre Dopagne, Jean-François Guilbault, Andréanne Joubert,
Veronica Mabardi, Suzie Bastien, Catherine Daele, Paul Francesconi,
Faustin Keoua-Leturmy, Alex Lorette, Emanuelle Delle Piane,
Sonia Ristic, Thierry Simon, Luc Tartar, Larry Tremblay

Cuprins

Constantin Chiriac	
Cuvânt înainte	/ 9
Diana Nechit, Andrei C. Șerban	
Nota editorilor	/ 11
Stéphanie Mangez	
În picioare!	/ 17
Simon Boulerice	
Edgar Paiete	/ 39
Céline Delbecq	
Teia	/ 67
Nino D'Introna	
Parașuta	/ 89
Lise Martin	
Pământ!	/ 105
Gustave Akakpo	
Cu pietre mici	/ 133
Edouard Elvis Bvouma	
Boy Killer și Beretta	
<i>La Război ca la Game Boy</i>	/ 162
<i>Păpușa cu barbă</i>	/ 212
Daniela Ginevro	
Gladstone	/ 249
Emma Haché	
Traficată	/ 277
Koffi Kwahulé	
Bintou	/ 311
Marine Bachelot Nguyen	
Fiul	/ 345
Aristide Tarnagda	
Pământ roșu	/ 373
Axel Cornil	
Și, de voi muri, va fi din dragoste	/ 393
Jean-Pierre Dopagne	
Juna primă	/ 421
Marine Bachelot Nguyen	
Akila. Vălul Antigonei	/ 447
Jean-François Guilbault și Andréanne Joubert	
Înec(uri)	/ 495

Veronica Mabardi	
Casandra Graffitti	/ 539
Gustave Akakpo	
Prometeu augmentată	/ 561
Suzie Bastien	
Copilul strigoi	/ 607
Catherine Daele	
Noaptea mistrețului	/ 631
Paul Francesconi	
Prietenului meu nu-i place ploaia	/ 659
Faustin Keoua-Leturmy	
Pe aici nu se trece, omule!	/ 683
Alex Lorette	
Oaia neagră	/ 701
Emanuelle Delle Piane	
Lena, Prințesa nimicului	/ 755
Sonia Ristic	
Ce e iubirea? Variații	/ 775
Thierry Simon	
Cortegii	/ 817
Luc Tartar	
Ochii Annei	/ 855
Larry Tremblay	
Băiatul fără chip	/ 885

LBRIS

We know
books

2017

În picioare!

Stéphanie Mangez

Traducere: Diana Nechit

Despre autoare

Stéphanie Mangez s-a născut în 1981 la Bruxelles. După o licență în drept, face Conservatorul din Mons, ca să învețe teatru și regie de teatru. În timpul unui atelier de scriere dramatică animat de Luc Dumont, scrie prima sa piesă, *La poalele zidului (Au pied du mur)*. Reacțiile pe care le primește o încurajează să continue pe această cale. Și o face cu succes, căci primește premiul Uniunii Artiștilor pentru *La ceasul în care se aprind luminile (A l'heure où s'allument les lampes)*. Mai apoi, e laureată a concursului de texte lansat de Promotions Théâtre pentru proiectul „La scène aux ados” cu textul *Castelul lui O (Le château d'O)*. Printre altele, joacă teatru și lucrează într-o asociație unde acordă consiliere juridică artiștilor și animă cursuri de teatru pentru copii și adolescenți.

Personajele:

- Lucie Legrain
- Léa Legrain
- Gaëlle Demeur

Acasă.

Lucie: Mă numesc Lucie. Pe sora mea cea mică o cheamă Léa. Iar pe fratele meu Eliot. Eliot e mort. A dat peste el un camion, un șofer de camion. S-a-ntâmpat iarna trecută. După ziua cea groaznică, ziua accidentului, mama nu mai iese aproape deloc din camera ei.

Léa (*cu capul vârât într-o cutie*): Uau! E plin de chestii aici înăuntru. Ursulețul...

Lucie: La gunoi cu el!

Léa: Roboțelul Nobo.

Lucie: La gunoi!

Léa: Mașinuțele.

Lucie: La gunoi!

Léa: Mașina de pompieri.

Lucie: La gunoi!

Léa: Pozele!

Lucie: La gunoi!

Léa: Hei, voi! Să nu vă lăsați duși de nas, da?

(*Răstoarnă cutia cu jucării pe jos*)

Lucie: Șșt! O să te-audă mama.

(*Tensiune. Fetele privesc înspre ușă, dar nu vine nimeni. Léa se joacă, în timp ce Lucie adună lucrurile și o îmbracă*)

Léa: Doamnelor și domnilor, bine ați venit la cel mai tare raliu din lume! Toată lumea e gata? Pe locuri, fiți gata, start... aaaau, buuum, accident...

(*Lucie îi face semn Léei să tacă din gură, dar aceasta continuă*)

Lucie (*luându-și haina pe ea*): Bun, chiar vrei să mergi acolo?

Léa: Mă duc să fac pipi. Vin imediat.

Lucie (*aranjează jucăriile împrăștiate*): Mama le-a aruncat la gunoi. Și apoi a plâns. Și apoi le-a luat înapoi. Și după aia a plâns din nou. Casa e prea plină de amintiri; iar noi... prea suntem la fel ca Eliot!

Léa: Și acum putem pleca, Lucie?

Lucie: Când voi termina de strâns totul.

Léa: Nu-mi găsesc haina.

Lucie: Ia-o pe a lui Eliot.

Léa: Tocmai ai spus numele interzis, Lucie. Lucie a spus numele interzis.

Lucie: Nu mai pronunțăm Eliot, pentru că e mult prea dureros pentru mama. (*Léa ia o haină pe ea. Lucie privește cum Léa și-a pus cizmele invers*) Oh, Léa, cizmele tale!

(*Léa își încrucișează picioarele și râde. Lucie o ajută să-și pună cizmele cum trebuie*)

Léa: Când mama mă îmbracă, ea nu greșește niciodată.

Lucie: Îți aduci aminte ce ți-am spus?

Léa: Nu trebuie să fim văzute de nimeni.

Lucie: Grilajul, scârțâie... ți-aduci aminte? (*Léa dă din cap*) Și după?

Léa: Și după... să înaintăm din piatră în piatră fără să fim văzute.

Lucie: Vino, mergem.

(*Léa se agață de Lucie*)

Léa: Mama nu se va supăra?

Lucie (*dând ochii peste cap*): Pfu!

(*Ies fără să facă gălăgie*)

2.

Lucie: Avem un kilometru, patruzeci și cinci de copaci, trei intersecții și un teren de fotbal între casă și cimitir. Și acum, ajungem la cimitir. Ascunde-te, e cineva!

(*Fetele se ascund. O femeie, Gaëlle, se îndreaptă spre un mormânt, face o serie de gesturi misterioase, și apoi reia aceeași serie de gesturi în fața unui alt mormânt*)

E Gaëlle, nebuna. Se pare că... seara, merge să-i viziteze pe cei care au crăpat și îi roagă să o răzbune. Și, în schimb, ea le dă... degețele de copii să le mănânce!

(*Léa îi e frică, iar Lucie râde*)

Léa: Nu e amuzant. Chiar crezi că e o vrăjitoare adevărată? (*Lucie desenează o hartă pe pământ*)

Lucie: Noi suntem aici. Eliot e în partea de sus, în colț.

Léa: E pedepsit?

Lucie: Tu nu înțelegi niciodată nimic. E vorba de perimetrul copiilor. La trei, o luăm la goană: unu, doi, trei!

(*Fetele aleargă de la un mormânt la altul, încercând să nu se facă văzute. Ajung cu respirația tăiată și cad late pe jos*)

Léa: Am câștigat! Și, el unde e?

Lucie: Stai chiar deasupra lui.

(*Léa se ridică dintr-un salt și privește dezamăgită grămada de pământ*)

Léa: Credeam că are o casă. E aiurea!

Lucie: Are o cutie frumoasă, albă, cu auriu și...

Léa: Pot să o văd?

Lucie: Ești tâmpită?! E interzis!

Léa: Dar de ce e interzis?

Lucie: De-aia.

Léa: De-aia de ce?

Lucie: Pentru că, pentru că, pentru că n-o să facă munca de două ori. Iar să sape și iar să acopere groapa.

...

Léa, vino să vezi: un acvariu!

Léa: Uau!

Lucie (*citind*): „Ca să fii ca un pește în apă. Tatăl tău.”

(*Léa aruncă cu apă pe Lucie și o ia la fugă. Lucie aleargă după ea și se oprește în fața unui alt mormânt*)

Ia uite, la vecinul lui totul e putred; nici nu mai putem citi numele.

Léa: Crezi că familia lui l-a uitat?

Lucie: Poate că locuiesc departe.

Léa: Atunci, am putea să ne ocupăm noi.

Lucie: Nici măcar nu-l cunoaștem.

(*Fetele observă trecătorii*)

Léa: De ce doar oamenii în vârstă vin pe aici?

Lucie: Fiindcă se pregătesc să vină să trăiască în cimitir.

Léa: Îmi citești numele?

Lucie: Zoé Desmet 1994-1999 – Sarah Soulié 2000-2010 – Martin Meunier ianuarie 2006-martie 2006...

(*Lucie depășește mormântul lui Eliot, fără să citească inscripția*)

Julia Demeur 2005-2008.

(*Léa revine în dreptul mormântului lui Eliot*)

Léa: Eliot Legrain.

(*Léa îngenunchează lângă mormântul lui Eliot. Lucie simte cum lacrimile îi umplu ochii, se îndepărtează și dă nas în nas cu Gaëlle. Schimb de priviri. Lucie se întoarce speriată din drum*)

Lucie: Vino, Léa, să ne cărăm de aici!

Léa (*șoptind*): Eliot?... Sunt eu, Léa, o să ne întoarcem. Mergem să o vedem pe mama, ca să nu se îngrijoreze, chiar dacă e un pic zombie în ultima vreme. Nu am spus nimănui secretul nostru. Dar tu? (*Gaëlle murmură fraze de neînțeles. Repetă același ritual de mai multe ori. Léa observă și fuge să se ascundă în spatele unui mormânt*)

Gaëlle: Ah, mititelul cel nou! Bine ai venit! Eliot, ăsta e numele tău, nu? Da, te cunosc. Te-am întâlnit la supermarket, acum ceva timp, când încă aveai viață prin vene. Spuneai „con”, în loc de „camion”. Era amuzant! Pe mama ta o cunosc, drăguță... o cârpă acum, ca și mine, știu ce înseamnă asta.

(*Simte o prezență în spatele ei*)

Cară-te, copilă! Nu știi cine sunt eu?

Léa: Gaëlle.

Gaëlle: Gaëlle și mai cum?

Léa: ...

Gaëlle: Gaëlle nebuna, așa îmi ziceți? Hai, cară-te, fetiço, Gaëlle trebuie să rămână singură.

Léa: Le vorbești?

Gaëlle: Bineînțeles, fetiço.

Léa: Și ei te aud?

Gaëlle: Ce întrebare! Bine, hai, cară-te înainte să te mănânc.

(*Léa o ia la goană. Gaëlle înghite pastile*)

Două galbene, trei albastre.

Dimineața, la prânz și seara.
Luni, marți, miercuri...
Piatră cer zid,
zid piatră cer!
(Se întoarce brutal)
Hai, cară-te, fetiço!
(Cimitirul e pustiu)
Îmi trebuie timp,
un timp tăcut,
în urmă-i tot.
Sub cerul liber e casa mea.
Și ziduri, și pietre, aici e ea.
Și doar în grădină
Am parte de tihnă.

3.

Lucie: Au trecut săptămâni de la ziua cea groaznică, săptămâni de când mama nu a mai ieșit din cameră.

(Casa e liniștită. Se aude doar zgomotul unor picături care cad. Plic, ploc. Lucie face ordine, Léa se plictisește. Lucie șușotește)

Mama n-a mâncat nimic. De prea mult timp n-a mâncat nimic.

Léa: Mâncarea era arsă!

Lucie: N-a fost vina mea.

Léa *(privește stropii de ploaie cum cad de pe acoperiș):* Chiar și casa plânge.

(Lucie pune o găleată acolo unde se scurge apa)

Pot să merg s-o văd pe mama?

Lucie: Trebuie să se odihnească, Léa.

Léa: Da, dar eu vreau să o văd.

(Léa se îndreaptă spre camera mamei, Lucie o oprește. Léa protestează)

...

Eu mă duc la cimitir!

Lucie: Nu poți să mergi acolo!

Léa: Tu nu ești mama!

(Léa iese din cameră)

Lucie: Așteaptă-mă, vin și eu!

(Lucie iese și ea)

4.

Lucie: Trebuie să am grijă de sora mea, de când cu ziua cea groaznică. Dar ea nu face decât ce o taie capul. Nu știu dacă e din cauza

durerii, dar e atât de încăpățânată!

(Gaëlle ajunge la cimitir și verifică dacă e singură)

Gaëlle: Hei, salut, răposaiilor! V-a fost dor de mine?

Și da, astăzi, sunt în toane bune, într-o formă de zile mari.

(Stropește mormintele)

Vă binecuvântează pe toți. Iată, asta numesc eu un lucru bine făcut.

(Scotocește în geanta din care scoate o cască veche de militar, un walkie-talkie și se cațără pe un mormânt)

Aici „Buna dispoziție” către „Vierme de pământ”. Mă auziți, Caporale? *(Zgomotul unei frecvențe bruiate)*

Operațiunea Cârțița! Rămâneți pe poziții. Statul major vă va trimite instrucțiunile printr-un mesaj codificat... Recepționat. Îi vom dovedi pe Fritzii ăștia împuțiți!

Hei, Caporal, un sfat bun de la unul cu blană, nu stați cu șosetele ude în picioare, da? Dacă nu, vă va înhăța gripa spaniolă și nu veți mai apuca să ajungeți în linia întâi.

(Gaëlle se întrerupe și privește mormântul vecin)

Ce?... Vorbesc cu Caporalul... Hei, filosofule, încetează să faci fraze complicate, nu înțeleg nimic! *(Către celelalte morminte)*

Filosoful face pe șmecherul, dar asta nu-l împiedică să miroasă păpădiile de la rădăcină. *(Către filosof, în timp ce scoate o carte veche din geantă)* Apropo de rădăcină, ți-am adus o chestie, e scrisă în versuri, ar trebui să-ți placă. Hai, să citim o pagină la întâmplare:

„Iar universul separe lesne

Plânsul de rege de plâns de regine.

Prințesă, despărți-ne-vom, în fine”

Ce?... Da, așa e, „despărți-ne-vom”... *(Fetele ajung la cimitir)*

Lucie: Ne strecurăm incognito în cimitir, fără să vedem pe nimeni. Și fără să fim văzute.

Léa: Salut, Eliot!

Lucie: Hei!

Léa: Aici, putem să îl rostim. Acasă, nu. Eu îl rostesc tare, tare, tare în capul meu: Eliot, Eliot, Eliot, compot!

Lucie: Liniște!

Léa: Eliot cap de pilot!

Lucie: Elicopteliot!

Léa: Eliot...

Lucie: Eliotrop.

Léa: Eliot, caca pe chilot! Eliot, papă tot!

Lucie: Eliotaeroport, eliotobuz, Eliotautomat.

Léa: Eliot, Eliot, Eliot boboc!

Lucie: Habar nu ai! Ai pierdut!

* Joc de cuvinte intraductibil. Cuvântul românesc pentru rădăcină este *racine*, care, în acest context, face referire și la numele marelui dramaturg francez Jean Racine.